

Duffelige i at sikkre en fuldkommen regelmæssig og smukt Bebyggelse, men det er en Bemyndigelse, som Krigsministeriet aldeles ikke har benyttet. Der staaer i § 5 i Loven af 6te Juli 1867: „Regjeringen skal være berettiget til for Statens Regning at expropriere private Grunde til de Bet- og Gadeanlæg, der ere fastsatte i den af Kongen bifaldte Plan, og de ved disse Anlæg beliggende private Grundstykker, der maatte behøves for at tilveiebringe en regelmæssig Bebyggelse“. Her var altsaa en fuldstændig ubegrændset Bemyndigelse, og jeg troer nok, at der kunde have været Anledning for Udvalget til istedetfor at yttre sig tvivlende med Hensyn til det Omfang, hvori Regjeringen havde benyttet Bemyndigelsen, ivertimod at udtrykke sig med Anerkjendelse af, hvorledes Regjeringen havde begrændset sig i saa høj en Grad. Derimod foreligger der jo ganske vist i Betænkningen (Sp. 1375—76) den bestemte Udtalelse fra Udvalget, at det „belleger, at Krigsministeren ikke omhyggeligere har sørget for Overholdelsen af de i Loven foreskrevne Former“. Det er nu allerede blevet paaviist af den høitærede Krigsminister, at de i Loven foreskrevne Former ere blevne nøiagtigen iagttagne. Jeg føler mig overbevist om, at dersom Udvalget havde gjort denne Sag til Gjenstand for en alvorlig Undersøgelse, vilde det være kommet til et aldeles andet Resultat, og det vil ikke være mig vanskeligt at vise, hvor overordentlig let det ærede Udvalg har behandlet den. Udvalget beraaber sig, for at vise, at Undvænnelsen og Beskikkelsen af en Ledelse i dette Tilfælde ikke alene var overflødig, men vigtig, særlig paa, „at det var de 4 Taxatorers Sag selvstændigt og uden Ledelse, saaledes som det ellers skeer ved Expropriationer efter Loven af 14de Decbr. 1857, at foretage Værdiansættelsen af de til Expropriation udviste Grunde og skønne over de Magelæg, som fandtes billige.“ Her citerer Udvalget kun den ene af de 2 Love, som det var gjort Regjeringen til Pligt at følge ved denne Leilighed, nemlig Loven af 14de December 1857. Det er forunderligt, at Udvalget ikke har seet, at ved Siden deraf staaer omtalt Bygningsloven af 17de Marts 1856 § 27. Det er næsten ubegribeligt, at

Udvalget vil indskrænke sig til at beraabe sig paa een Lov og undlade at omtale den anden Lov, som staaer nævnt umiddelbart ved Siden af, i Loven af 6te Juli 1867 § 5. Men denne anden Lov, som Udvalget ikke nævner, er Bygningsloven af 17de Marts 1856 § 27, hvor der udtrykkelig staaer, at der her skal iagttages de almindelige Regler ved Afstaaelsen af Jord til det Offentlige. Der staaer i den nævnte Lovs § 27, til hvilken Regjeringen har henviist, at „de Private tilhørende, Grunde o. s. v. . . . affaaes mod Erstatning efter de for Afstaaelse af Eiendom til det Offentlige gjældende almindelige Regler“. Det er nu tilstrækkelig paaviist af den høitærede Krigsminister, at til disse almindelige Regler horer netop Beskikkelsen af en Ledende. Det findes i alle de paa-gjældende Love, idet det enten udtrykkeligt eller indirecte, ved Henvisning til tidligere Love, bestemmes, at der skal ansættes en Ledende, saaledes at Regjeringen, hvis den ikke havde ansat en Ledende, vilde have udsat sig for et ikke ringe Ansvar, og navnlig udsat sig for, at hele Taxationsforretningen kunde angribes ved Domstolene, hvorimod Regjeringen ved paa den Maade at holde sig de almindelige Regler efterrettelige, netop har gjort sin Pligt overfor dem, hvis Eiendomme blive exproprierede. Det er nu imidlertid den saaledes ansatte Ledende, hvis Virksomhed af Udvalget gjøres til Gjenstand for en særlig Undersøgelse, som bringer Udvalget til det Resultat, at denne Ledelse i Grunden har været aldeles uforsvarlig eller ialfald ikke finder Hjemmel nogetsteds. Jeg skal nu tillade mig lidt nærmere at omtale de Punkter, som fremhæves af Udvalget, men inden jeg gaaer over dertil, maa jeg yttre mig om den Charakter, der var tillagt netop denne Ledende. Jeg har ved 1ste Behandling af denne Sag her i Salen taar høit Leilighed til at omtale, at Regjeringen netop troede, at burde vælge en Mand, som stod udenfor de to Parter, en Mand, som ikke var afhængig af Krigsministeriet, som f. Ex. en Ingeniourofficer vilde være det, og som heller ikke stod i Forhold til den anden Part, nemlig Lodseterne. Hvad det ærede Udvalg synes at have tabt ganske af